

Adoráció: Krisztus Király vigiliáján 2020.11.21-én

Ének

1. Részlet Szent Máté könyvéből (25,31-46)

„Amikor eljön dicsőségében az Emberfia és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján. ³²Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól. ³³A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. ³⁴Aztán így szól a király a jobbján állókhoz: **Jöjjetek, Atyám áldottai**, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! ³⁵Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. ³⁶Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. ³⁷Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? ³⁸Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? ³⁹Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? ⁴⁰A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek. ⁴¹Ezután a balján állókhoz is szól: Távozzatok színem elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült. ⁴²Mert éhes voltam, s nem adtatok ennem. Szomjas voltam, s nem adtatok innom. ⁴³Idegen voltam, s nem fogadtatok be. Nem volt ruhám, s nem ruháztatok fel. Beteg és fogoly voltam, s nem jöttetek el meglátogatni. ⁴⁴Ekkor ezek is megkérdezik: Uram, mikor láttunk éhesen vagy szomjasan, idegenként vagy ruhátlanul, betegen vagy börtönben, s nem voltunk szolgálatodra? ⁴⁵Erre majd ezt feleli: Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek. ⁴⁶Ezek örök büntetésre mennek, az igazak meg örök életre.”

2. Ferenc pápa: Misericordiae Vultus bulla 15.

„Őszinte vágyam, hogy a keresztény nép a Jubileum ideje alatt elmélkedjen az *irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről*. Ez az egyik módja annak, hogy lelkiismeretünk – mely gyakran elszunnyad a szegénység drámája előtt – fölébredjen, és egyre mélyebbre hatoljunk az evangélium szívébe, ahol a szegények az isteni irgalmasság különleges kedvezményezettjei. Jézus igehirdetése elének állítja az irgalmasság e cselekedeteit, hogy fölmérhessük, vajon az ő tanítványaiként élünk-e, vagy sem. Fedezzük fel az *irgalmasság testi* cselekedeteit: jóllakatni az éhezőket,

megítatni a szomszárakat, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni a jövevényeket, ápolni a betegeket, meglátogatni a rabokat, eltemetni a halottakat. Ugyanakkor ne feledkezzünk meg az *irgalmasság lelki* cselekedeteiről sem: jó tanáccsal ellátni a bizonytalanokat, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorkodókat, megbocsátani a bántásokat, türelemmel elviselni a kellemetlen embereket, imádkozni élőkért és holtakért.

Nem menekülhetünk el az Úr szavai elöl, mert ezek alapján ítélnék majd felettünk: Adtunk-e enni az éhezőknek és inni a szomszárának? Befogadtuk-e a jövevényt és felöltöztettük-e a ruhátlant? Áldoztunk-e időt a betegek ápolására és a rabok meglátogatására (vö. Mt 25,31-45)? Ugyanígy megkérdezik majd tőlünk, hogy segítettünk-e megszabadulni a kétségektől, amelyek a magány forrásai és gyakran félelmet keltenek; képesek voltunk-e legyőzni a tudatlanságot, melyben milliók élnek, elsősorban azok a gyermekek, akik nem kapják meg a szükséges segítséget a nyomorból való kiemelkedéshez? Ott voltunk-e a magányos és gyötrődő ember mellett, megbocsátottunk-e a minket megbántóknak, és elutasítottuk-e a bosszúállás, a gyűlölet minden formáját, melyek erőszakhoz vezetnek – Isten példáját követve, aki annyira türelmes velünk? Türelmesek voltunk-e, és végül rábíztuk-e az Úrra imádsággal fivéreinket és nővéreinket? Ezen „legkisebbek” mindegyikében maga Krisztus van jelen. Az ő teste válik újra láthatóvá, mint megkínzott, megsebzett, megostorozott, kiéheztetett, menekülő test, hogy fölismerjük, megérintsük és ápoljuk. Ne felejtsük el Keresztes Szent János szavait: „Az élet alkonyán a szeretet alapján ítéltetünk meg.”

Csend/Ének

3. „Jöjjetek, Atyám áldottai...”

„Jézus egy királyról beszél, aki a jobb oldalára állította azokat, akik megörvendeztették; bal oldalára, akik elszomorították. A jobb oldalán állóknak ezt mondta: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomszár voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, szomszárban, idegenként, ruhátlanul, betegen vagy

börtönben?” Az ott állók elcsodálóztak, hiszen nem a királynak, hanem a barátaiknak segítettek. De a király így folytatta: „Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” Istent azzal is szeretjük, ha szeretettel fordulunk családunk, barátaink, társaink felé és gondoskodunk róluk. Jézustól tanulhatjuk meg, hogy hogyan szeressük az embereket.”

(Református Pedagógiai Intézet RPI)

Csend/Ének

4. „Jöjjetek, Atyám áldottai, és távozzatok színem elől, ti átkozottak...”

„Áldottak és átkozottak – merőben ellentétes, jövőt meghatározó jelzők ezek. Élet és halál kérdése: örök élet és örök halál a tét. Döbbenetes, hogy mindkét csoport értetlenül áll Jézus előtt és ugyanazokat a kérdéseket teszi fel Neki: „*Uram, mikor láttunk téged?*” Mégis, a *juhok* az Atya áldottai, míg a *bakok* átkozottak lesznek... Vajon én hányszor döntöttem rosszul, amikor a legkisebb testvéreim egyikével találkoztam? Vajon felismertem-e őket, nyitott volt rájuk a szemem és a szívem, hogy észrevegyem a szükségét szenvedőket? Szolgáltam-e őket; és általuk pedig Jézust? Örök büntetésre vagy örök életre méltó hétköznapiakat; illetve múltól félben lévő egyházi évet zárunk most? Kegyelem, hogy ma jól dönthetünk. Éljük vele!”

(Kocsis Julika a TeSó blog csapattagja)

Csend/Ének

5. „Jöjjetek, Atyám áldottai...”

„A keresztény ember, elkötelezett életét - az imádság és a böjt mellett - az alamizsnálkodás; a szegényeknek való adakozás is jellemzi. S ez utóbbi mellé odatehetjük az irgalmasság cselekedeteinek egész sorát. Az utolsó ítélettel kapcsolatban éppen ezek a jócselekedetek kerülnek elő, mint olyan tettek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy valaki bejusson a mennyországba.

Az ítélkező: maga Krisztus; aki körül ott állnak az „összes angyalok”, s Ő elé járul „minden nemzet”: keresztények és nem keresztények, hívők és nem hívők egyaránt. És itt már semmi más nem számít, csak az, hogy ki gyakorolta az irgalmasság

cselekedeteit életében, más emberekkel szemben. Mindazok, akik megnyitották szívüket mások előtt és nem mulasztották el a segítségnyújtást, bejutnak az örök életre, azaz odaállhatnak Krisztus mellé az angyalok közé.”

(Horváth István Sándor atya)

Csend/Ének

6. „Jöjjetek, Atyám áldottai...”

„Ha tanuló lennél, és véletlenül megtudnád az év végi záróvizsga kérdéseit, nagyon szerencsésnek tartanád magad és alaposan megtanulnád a válaszokat. Az élet egy próbatétel és ennek a végén is vizsgát kell tennünk, de Isten végtelen szeretete már megmondta az embereknek, melyek lesznek a kérdések: „Éhes voltam, és adtatok ennem vagy nem? Szomjas voltam, és adtatok innom vagy ezt sem”. A vizsgaanyag az irgalmasság cselekedetei lesznek, azok a tettek, melyekben Isten látja, hogy valóban szerettük-e, szolgáltuk-e Őt a testvéreinkben. Ha életünkben folyamatosan gyakoroljuk az irgalmasságot, akkor megteesszük Jézus akaratát, aki a Mennyben van. Arról van szó, hogy minden felebaráttal való kapcsolatot helyezünk természetfeletti szintre. Bármi is legyen a hivatásunk: édesapák vagy édesanyák; földművesek vagy tisztviselők; tanulók vagy munkások; egy-egy nap folyamán állandó lehetőségünk van arra, hogy enni adjunk az éhezőknek; tanítsuk a tudatlanokat; elviseljük a számunkra kellemetlen embereket; tanácsot adjunk a kételkedőknek; és imádkozzunk az élőkért és a megholtakért.

Bárki legyen is az, minden felebarátunkért végzett tettünket, egy új szándéknak kell vezérelnie és így életünk minden napja az örök napra való felkészülésül fog szolgálni s összegyűjtjük mindazt a jót, melyet a szű nem rág szét.”

(Chiara Lubich, a fokoláre lelkiiség alapítója)

Csend/Ének